

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžp/27/2013
Identifikačné číslo spisu:	1013200239
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013200239.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: DEVELOPMENT 1, s.r.o., so sídlom Saratovská 3, Bratislava, IČO: 35 841 885, zastúpeného Mgr. Katarínou Bugáňovou, advokátkou so sídlom Seberínho 2, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, Odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti: ATS plus a.s., so sídlom Plynárenská 2/A, Bratislava, IČO: 36 801 372, zastúpeného InLaw, s.r.o., so sídlom Dobšinského 20, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2012/2062-/HLO zo dňa 30. novembra 2012, na odvolanie žalobcu, žalovaného a účastníka konania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/32/2013-114 zo dňa 18. júla 2013, v spojení s opravným uznesením č. k. 1S/32/2013-137 zo dňa 2. októbra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/32/2013-114 zo dňa 18. júla 2013, v spojení s opravným uznesením č. k. 1S/32/2013-137 zo dňa 2. októbra 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. A/2012/2062-/HLO zo dňa 30. novembra 2012 v spojení s rozhodnutím Mestskej časti Bratislava - Dúbravka č. SU-3738/1805/2012/U/5/VL zo dňa 5. marca 2012 a vec žalovanému vrátil na ďalšie konanie.

Konštatoval, že žalovaný rozhodnutím č. A/2012/2062-/HLO zo dňa 30. novembra 2012 zmenil rozhodnutie stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Dúbravka č. SU-3738/1805/2012/U/5/VL zo dňa 5. marca 2012 o umiestnení stavby „Pod záhradami - polyfunkčný komplex Bratislava - Dúbravka“ navrhovateľa ATS plus a.s. tak, že vo výrokovej časti uvedenú vzdialenosť navrhovaného stavebného objektu SO 03.3 - sekcia „B“ od hranice s pozemkom parc. č. XXXX/XX, k.ú. M. - 0,60 m zmenil na vzdialenosť 1,00m; v ostatných častiach rozhodnutie potvrdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že rozhodnutia vydané v prvom i druhom stupni správneho konania vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd vyslovil, že umiestňovaná stavba je v rozpore s platným Územným plánom hlavného mesta SR Bratislavy, rok 2007 v znení Zmien a doplnkov 02.

Uviedol, že záväzné stanovisko hlavného mesta SR Bratislavy k navrhovanej stavbe č. MAGS ORM 30938/2008-76260 zo dňa 22. januára 2009, ako aj stanovisko hlavného mesta SR Bratislavy č. MAGS ORM 53434/11-351972 zo dňa 29. novembra 2011 k námietkam účastníkov konania smerujúcim proti obsahu záväzného stanoviska k investičnej činnosti č. MAGS ORM 30938/2008-76260 zo dňa 22. januára 2009 boli vydané pred nadobudnutím účinnosti Zmien a doplnkov 02 Územného plánu hlavného mesta SR Bratislavy prijatých všeobecne záväzným nariadením hlavného mesta SR Bratislavy č. 17/2011 zo dňa 15. decembra 2011, teda ku dňu 1. februára 2012 stratili svoju platnosť. Preto sa súd prvého stupňa nestotožnil s názorom účastníka konania a žalovaného, že navrhovaná polyfunkčná stavba spoločnosti ATS plus a.s. je v súlade s Územným plánom hlavného mesta SR Bratislavy, rok 2007.

Poukázal na skutočnosť, že uznesením Mestského zastupiteľstva hlavného mesta SR Bratislavy č. 400/2011 zo dňa 15. decembra 2011 bola schválená územno-plánovacia dokumentácia, Územný plán hlavného mesta SR Bratislavy, zmeny a doplnky 02. Ďalej uviedol, že záväzná časť Územného plánu hlavného mesta SR Bratislavy, zmeny a doplnky 02 bola vyhlásená všeobecne záväzným nariadením hlavného mesta SR Bratislavy č. 17/2011 z 15. decembra 2011, ktoré nadobúda účinnosť dňom 1. februára 2012. Doplnil, že v Územnom pláne hlavného mesta SR Bratislavy, zmeny a doplnky 02 sa ďalej v časti regulácia využitia v stabilizovaných územiach uvádza, že hranica funkčnej plochy je vymedzená podľa legendy v regulačnom výkrese. Pre posúdenie investičného zámeru nachádzajúceho sa len v časti funkčnej plochy platia na ploche, na ktorej má byť realizovaný zámer stavby, definície a ukazovatele intenzity využitia územia záväzné pre celú funkčnú plochu, čo znamená, že koeficienty zastavanosti sa vzťahujú ku každému pozemku zvlášť a nie k celému územiu, ako to bolo do roku 2011. Výslovil, že spoločnosť ATS plus a.s. má vydané územné rozhodnutie podľa neplatného územného plánu, keď v čase rozhodovania platil už nový územný plán, kde by mal byť zohľadnený koeficient zastavanosti len k pozemku vlastníka a nie k celému územiu.

Ku námietke účastníka konania, že žalobca ku dňu podania žaloby ani doposiaľ nie je vlastníkom parciel č. XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX a z toho titulu nemôže byť dotknutý na svojich právach vlastníka susedného pozemku, nakoľko vlastníkom nie je, súd prvého stupňa uviedol, že okruh účastníkov v správnom súdnictve je viazaný na účasť v administratívnom konaní, ktorého výsledkom je napadnuté rozhodnutie, pretože ochrana poskytovaná súdmi v správnom súdnictve má subsidiárnu povahu vo vzťahu k ochrane poskytovanej správnymi orgánmi.

Z administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že žalobca pred správnymi orgánmi, ako aj vo vzťahu k spoločnosti ATS plus a.s. vystupoval ako vlastník susednej nehnuteľnosti a to parcely č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX v k.ú. M. a bol súčasne navrhovateľom v územnom konaní o umiestnenie stavby „Administratívna budova - Dúbravka“. Ďalej uviedol, že realizovať stavbu je možné až na základe právoplatného stavebného povolenia a doklady preukazujúce vlastnícke práva k pozemku alebo iné právo k pozemku podľa § 139 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) musí stavebník priložiť najneskôr k žiadosti o vydanie stavebného povolenia.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 70 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 492,01 € na účet právneho zástupcu žalobcu do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Následne opravným uznesením č. k. 1S/32/2013-137 zo dňa 2. októbra 2013 rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/32/2013-114 zo dňa 18. júla 2013 vo výroku v časti o trovách konania opravil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 70 € do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 331,12 € a to na účet právneho zástupcu žalobcu Mgr. Ľubomíra Bugáňa do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň vyslovil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 137,97 € a to na účet právneho zástupcu žalobcu Mgr. Kataríny Bugáňovej do 30 dní od nadobudnutia

právoplatnosti tohto rozsudku. Uvedený postup odôvodnil skutočnosťou, že vo výroku písomného vyhotovenia rozhodnutia došlo k chybe, keď bol nesprávne uvedený výrok o trovách konania bez uplatnenia § 151 ods. 8 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. s tým, že súd nevzal do úvahy dvoch rozdielnych právnych zástupcov žalobcu, preto nesprávne vypočítané trovy konania v zmysle § 164 O.s.p. opravil.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca, žalovaný, ako aj účastník konania obchodná spoločnosť ATS plus a.s.

Žalobca podaným odvolaním napadol výrok o trovách konania z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 331,12 € na účet právneho zástupcu žalobcu advokáta Mgr. Ľubomíra Bugáňa a vo výške 137,97 € na účet právneho zástupcu žalobcu advokátky Mgr. Kataríny Bugáňovej. Zároveň navrhol, aby bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania vo výške 50 € na účet právneho zástupcu žalobcu advokátky Mgr. Kataríny Bugáňovej. Súdu prvého stupňa vyčítal, že v napadnutom rozhodnutí nezohľadnil skutočnosť, že žalobca bol v konaní postupne zastúpený dvoma rôznymi právnymi zástupcami, ako aj skutočnosť, že právna zástupkyňa žalobcu Mgr. Katarína Bugáňová nie je platcom DPH.

Žalovaný podal odvolanie v plnom rozsahu a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/32/2013-114 zo dňa 18. júla 2013 ako nezákonný zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Alternatívne žiadal zmeniť napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietla. Namietal, že konštatovanie krajského súdu, že umiestňovaná stavba je v rozpore s platným Územným plánom mesta Bratislavy, rok 2007 v znení Zmien a doplnkov 02, nevychádza z presne zistenej skutočnosti. Uviedol, že predmetné územie, v ktorom je umiestňovaná navrhovaná stavba, sa aj po schválení Zmien a doplnkov 02 nachádza v území, určenom ako rozvojové, označené kódom H, čo je zmiešané územie bývania a občianskej vybavenosti, kód funkcie 501, teda oproti pôvodnému Územnému plánu mesta Bratislavy, rok 2007 sa schválenými zmenami a doplnkami funkčné využitie územia nezmenilo. Doplnil, že funkčná regulácia rozvojových plôch v Zmenách a doplnkoch 02 je daná v regulačnom výkrese a vyjadrená farbou v súlade s komplexným návrhom funkčného využitia plôch a súvisiacimi tabuľkami, ktoré obsahujú aj podrobné definovanie škály možností a podmienok pre lokalizáciu konkrétnych zariadení. K regulačnému výkresu je vytvorený systém tabuliek a ku každému kódu, ktorým sú označené jednotlivé plochy v regulačnom výkrese, prislúcha v tabuľkách konkrétny regulatív - ukazovateľ miery využitia územia. Zdôraznil, že stavebný úrad nemal dôvod zamietnuť predložený návrh na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby, nakoľko tento nebol v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou ani s ostatnými právnymi predpismi, platnými a účinnými ku dňu vydania rozhodnutia, hoci je pravdou, že obe stanoviská k umiestneniu stavby „Pod záhradami - polyfunkčný komplex Bratislava - Dúbravka“ boli vydané pred účinnosťou Zmien a doplnkov 02. Dodal, že schválenie zmien a doplnkov platnej územnoplánovacej dokumentácie v prípade, že sa konkrétnej lokalite nedotýkajú žiadne zmeny, žalovaný nepovažoval za takú zmenu, ktorá by mala za následok nevydanie rozhodnutia o umiestnení stavby z titulu zmeny právneho predpisu, ku ktorému došlo v priebehu konania.

Účastník konania obchodná spoločnosť ATS plus a.s. podal odvolanie v plnom rozsahu z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O.s.p. a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne. Súčasne žiadal, aby odvolací súd žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť účastníkovi konania náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 662,26 €. Krajskému súdu vyčítal, že v napadnutom rozhodnutí sa zaoberal len s námietkami účastníka konania týkajúcimi sa aktívnej legitímácie žalobcu, t.j. s tvrdením, že žalobca ku dňu podania žaloby ani doposiaľ nie je vlastníkom parciel č. XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX, na ktorých chce umiestniť stavbu žalobca, z ktorého titulu nemôže byť dotknutý na svojich právach vlastníka susedného pozemku, pričom s jeho ďalšími námietkami ako účastníka konania uvedenými vo vyjadrení zo dňa 22. mája 2013 sa krajský súd nezapodieval a

nevyjadril sa k ním. Namietal, že súd prvého stupňa žalobu žalobcu nesprávne právne a skutkovo posúdil, nakoľko mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu obligatórnych podmienok prípustnosti a opodstatnenosti podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, keď v žalobe konkrétne a presne nevymedzil, v čom má spočívať ukrátenie na právach účastníka územného konania o umiestnenie stavby navrhovateľa ATS plus a.s. a na práve umiestniť stavbu žalobcu, vzniknuté v dôsledku napadnutého rozhodnutia žalovaného a procesného postupu mu predchádzajúceho. Z uvedeného dôvodu považoval rozhodnutie krajského súdu za nepreskúmateľné a arbitrárne, ktorého odôvodnenie nespĺňa základné náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. V naznačenom kontexte poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 23/04, II. ÚS 6/03-37, I. ÚS 236/06. Ďalej dal do pozornosti, že judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument, v spojitosti s ktorým tvrdením poukázal na ich rozhodnutia I. ÚS 18/04, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997 a Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. V súvislosti s ukrátením na právach účastníka územného konania o umiestnenie stavby navrhovateľa ATS plus a.s. mal za to, že žalobca sa v žalobe obmedzil na popis procesného postupu predchádzajúceho vydaniu rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia stavebného úradu, z ktorého vyvodil porušenie zásad správneho konania zo strany správnych orgánov. V tejto súvislosti poukázal v celom rozsahu na vyjadrenie účastníka konania zo dňa 22. mája 2013, v ktorom okrem iného uviedol, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi dvoma samostatnými územnými konaniami pre jednotlivé stavby žalobcu a účastníka konania. Namietal, že krajský súd sa v odôvodnení rozsudku obmedzil na sumarizáciu procesného postupu zo strany správneho orgánu prvého stupňa a zo strany žalovaného, avšak žiadnym relevantným spôsobom sa nevysporiadal s tvrdeniami žalobcu, ani s tvrdeniami žalovaného a účastníka konania týkajúcimi sa tohto procesného postupu. V súvislosti so žalobcom namietaným ukrátením na práve umiestniť stavbu zdôraznil, že tento neuviedol, čím konkrétne by malo rozhodnutie žalovaného ukrátiť jeho právo na umiestnenie stavby žalobcu. Nesúhlasil s názorom, že rozhodnutie o umiestnení stavby je hlavným a determinujúcim faktorom pre využitie susedného pozemku, pričom následne poukázal na § 37 ods. 1 stavebného zákona, z ktorého vyplýva, že základným podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón, prípadne spracované územnoplánovacie podklady. Následne upozornil na skutočnosť, že zo žalobného návrhu nie je zrejmé, na základe akého návrhu na umiestnenie stavby by mala byť stavba žalobcu umiestnená, nakoľko tento podal na stavebný úrad tri návrhy na vydanie územného rozhodnutia o umiestnenie stavby, a to dňa 4. júna 2008, dňa 21. júna 2011 a dňa 29. decembra 2011. Uviedol, že o prvých dvoch návrhoch žalobcu bolo meritórne rozhodnuté, teda tretí návrh musí byť zo strany žalobcu spracovaný tak, aby rešpektoval prebiehajúce územné konanie na umiestnenie stavby účastníka konania na susednom pozemku.

Rovnako tak dal do pozornosti, že súd prvého stupňa nedostatočne a nesprávne posúdil námietku účastníka konania, že tvrdenia žalobcu o porušení jeho ústavných práv ako vlastníka susedných nehnuteľností (pozemkov s parc. č. XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX), a to jeho práva umiestniť na týchto pozemkoch stavbu, sú irelevantné, nakoľko tento ku dňu podania žaloby a ani doposiaľ nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Zároveň zdôraznil, že „právo umiestniť stavbu“ nie je podmienené vlastníckym právom k pozemkom, na ktorých má byť stavba umiestnená. Preto mal za to, že právo umiestniť stavbu nezasahuje do vlastníckeho práva žalobcu, keďže toto právo je obsiahnuté v územnom rozhodnutí, ktorým sa len určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, teda ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje. Následne namietal, že ak má po rozhodnutí o umiestnení stavby nasledovať ešte ďalšie rozhodnutie, až na základe ktorého môže byť stavba uskutočnená, nemôže byť rozhodnutím o umiestnení stavby žalobca priamo dotknutý na svojich právach, keď navyše porušenie svojich práv v žalobe ani bližšie nekonkretizuje. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/55/2010 a sp. zn. 5Sžo/146/2010.

Krajskému súdu taktiež vyčítal nesprávnosť záveru, v ktorom sa stotožnil s tvrdením žalobcu, podľa ktorého rozpor napadnutého rozhodnutia stavebného úradu a teda investičného zámeru účastníka konania s platným Územným plánom hlavného mesta SR Bratislavy, rok 2007 v znení Zmien a doplnkov 02 spočíva v nesplnení požiadaviek v ňom určených, a to konkrétne nespĺnenie požiadavky regulácie s ohľadom na maximálny index podlažných plôch, maximálny index zastavanej plochy a maximálny koeficient zelene. Namietal, že uvedené konštatovanie žalobcu bolo len všeobecné, pričom neobsahovalo konkrétny a určitý údaj o tom, ako presne mali byť požiadavky regulácie, resp. jednotlivé indexy a koeficienty porušené. Upozornil, že Zmenami a doplnkami 02 k Územnému plánu hlavného mesta SR Bratislavy, rok 2007 neboli zmenené regulatívy intenzity využitia rozvojových území pre mestskú časť Dúbravka, pre rozvojové územie kód H, zmiešané územia bývania a občianskej vybavenosti kód 501, t.j. maximálne a minimálne výšky jednotlivých koeficientov ostali nezmenené.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného zo dňa 30. septembra 2013 a k odvolaniu účastníka konania zo dňa 1. októbra 2013 navrhol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/32/2013-114 zo dňa 18. júla 2013 potvrdiť a súčasne uložiť žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania. V predložennom vyjadrení k odvolacím námietkam žalovaného a účastníka konania vo veci súladu investičného zámeru účastníka konania s príslušným územným plánom uviedol, že tvrdenia žalovaného prezentované v odvolaní sú nepravdivé a zavádzajúce. Zdôraznil, že s ohľadom na zákonnú úpravu procesného postupu stavebného úradu, si mal príslušný stavebný úrad v správnom konaní predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia žalovaného po zmene Územného plánu hlavného mesta SR Bratislavy opätovne vyžiadať záväzné stanovisko Magistrátu hlavného mesta SR Bratislavy k súladu investičného zámeru „Pod záhradami - polyfunkčný komplex Bratislava - Dúbravka“ s Územným plánom hlavného mesta SR Bratislavy, v znení Zmien a doplnkov 02. Vo vzťahu k odvolacej námietke účastníka konania týkajúcej sa aktívnej legitimácie žalobcu na podanie žaloby uviedol, že v podanej žalobe svoju aktívnu legitimáciu v zmysle § 250 ods. 2 O.s.p. preukázal, nakoľko táto obsahuje jeho tvrdenie a preukázanie skutočností, že žalobca bol na svojich právach rozhodnutím žalovaného a jemu predchádzajúcim procesným postupom ukrátený. Zdôraznil, že žalobca v žalobe jednoznačne identifikoval konkrétne subjektívne práva mu vyplývajúce zo správneho poriadku a stavebného zákona, na ktorých bol rozhodnutím žalovaného a jemu predchádzajúcim procesným postupom ukrátený. Dodal, že súčasne odkazoval na konkrétne úkony žalovaného a príslušného stavebného úradu, resp. ich rozhodnutia, v dôsledku ktorých došlo k porušeniu subjektívnych práv žalobcu. Ohľadom námietky účastníka konania, spočívajúcej v tvrdení o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku sa vyjadril, že vzhľadom na zistený rozpor rozhodnutia žalovaného s aplikovateľnými právnymi predpismi, čo samo o sebe zakladá dôvod pre jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému, nepovažoval prvostupňový súd za potrebné zaoberať sa ďalšími vadami procesného postupu žalovaného, resp. vadami konania predchádzajúceho vydaniu rozhodnutia žalovaného, vytýkanými žalobcom v žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, sa postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 3 O.s.p. predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným.

Z obsahu odvolania účastníka konania je zrejmé, že okrem iného namietal skutočnosť, že žaloba žalobcu nespĺňa obligatórne podmienky prípustnosti a opodstatnenosti podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, keď tento v žalobe konkrétne a presne nevymedzil, v čom má spočívať ukrátenie na právach účastníka územného konania o umiestnenie stavby navrhovateľa ATS plus a.s., ako aj na práve umiestniť stavbu žalobcu, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku napadnutého rozhodnutia žalovaného a procesného postupu mu predchádzajúcemu. Súd prvého stupňa sa v prejednávanej veci nezaoberal dôsledne ani námietkou účastníka konania, ktorou poukázal na neopodstatnenosť tvrdení žalobcu o porušení jeho ústavných práv ako vlastníka susedných nehnuteľností (pozemkov s parc. č. XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX.), a to jeho práva umiestniť na týchto pozemkoch stavbu, nakoľko tento ku dňu podania žaloby a ani doposiaľ nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Opomenul aj námietku účastníka konania, že právo umiestniť stavbu nie je podmienené vlastníckym právom k pozemkom, na ktorých má byť stavba umiestnená, na základe ktorého tvrdenia namietal, že právo umiestniť stavbu nezasahuje do vlastníckeho práva žalobcu, ktorý preto nemôže byť rozhodnutím o umiestnení stavby priamo dotknutý na svojich právach.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania (teda aj účastníka pribratého do konania) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr.

Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010 či sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Vychádzajúc z uvedeného aj v správnom súdnictve nesporne obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je nielen právo žalobcu, ale aj žalovaného správneho orgánu a účastníka konania na také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré bude zodpovedať na ich primárne námietky oponujúce žalobe žalobcu voči rozhodnutiu žalovaného.

Opomenutie krajského súdu, že sa v rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s vyššie uvedenými námietkami účastníka konania, však zhora definovanému právu na riadne odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej dostatočnosti konajúceho všeobecného súdu, nedáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na námietky účastníka konania uvedené v jeho vyjadrení.

Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a zásad, súd v správnom súdnictve je oprávnený a povinný vysporiadať sa nielen s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, ale aj námietkami žalovaného a účastníka konania uvedenými v ich vyjadreniach.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky musel konštatovať, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu nie je súladné s § 157 ods. 2 O.s.p.

Ak teda v posudzovanej veci krajský súd podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa riadne nevysporiadal so všetkými podstatnými námietkami účastníka konania, postupoval nedôsledne, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), v ktorom krajský súd po opätovnom vypoíadaní sa s námietkami účastníka konania znova vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite (teda dostatočne konkrétne) odôvodní tak, aby ústavnému právu na spravodlivé súdne konania bolo urobené zadost'.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k zhora vyslovenému právnenému názoru považuje za potrebné dodať, že napriek apelačnému opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnictve v Slovenskej republike nateraz uplatňuje, primárne preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho je preskúmavať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa včítane odôvodňovania rozhodnutia.

V novom rozhodnutí rozhodne však krajský súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.